

Sygn. akt **II AKa 273/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. sprawy

R. M.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 6 października 2014 r., sygn. akt III K 39/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czterysta) złotych opłaty za drugą instancję.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 273/14

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 11 marca 2012 r., około godz. 17.20, na drodze pomiędzy miejscowościami O. – O., siedząc na miejscu pasażera w samochodzie osobowym marki B., o nr rej. (...), kierowanym przez M. O., podczas jazdy odpiął jej pasy bezpieczeństwa i szarpnął za kierownicę, w wyniku czego samochód zjechał na przeciwny pas ruchu, a następnie pobocze gruntowe, skąd wybił się w powietrze, obracając się opadł na pole, w wyniku czego kierująca wypadła z pojazdu i doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy, złamania IX, XI, XII żebra po stronie prawej, szczeliny pęknięcia w segmencie 4 i 6 wątroby, stłuczenia wątroby, szczeliny pęknięcia w dolnym biegunie nerki lewej, krwiaka

okołonerkowego, złamania gałęzi górnych i dolnych obu kości łonowych, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie prawej, złamanie wyrostka poprzecznego kręgu L3 po stronie lewej, gdzie obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 6 października 2014 r., R. M. uznano za winnego tego, że w dniu 11 marca 2012 r., na drodze pomiędzy miejscowościami O. – O., siedząc na miejscu pasażera w samochodzie osobowym marki B., o nr rej. (...), kierowanym przez M. O., działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. O., podczas jazdy odpiął jej pasy bezpieczeństwa i widząc nadjeżdżający z naprzeciwka samochód ciężarowy, szarpnął za kierownicę, w wyniku czego samochód kierowany przez pokrzywdzoną zjechał na przeciwny pas ruchu, a następnie pobocze gruntowe, skąd wybił się w powietrze, obracając się opadł na pole, w wyniku czego kierująca wypadła z pojazdu i doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy, złamania IX, XI, XII żebra po stronie prawej, szczelin pęknięcia w segmencie 4 i 6 wątroby, stłuczenia wątroby, szczelin pęknięcia w dolnym biegunie nerki lewej, krwiaka okołonerkowego, złamania gałęzi górnych i dolnych obu kości łonowych, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie prawej, złamania wyrostka poprzecznego kręgu L3 po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt 2 k.k., wymierzono mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono oskarżonemu okres obserwacji psychiatrycznej od 26 maja 2014 r. do 13 czerwca 2014 r..

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzono mu 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego i prokurator. Jednak na rozprawie odwoławczej, prokurator cofnął apelację oskarżyciela publicznego, a Sąd Apelacyjny pozostawił ją bez rozpoznania (vide k. 556 akt).

Obrońca zarzucił wyrokowi:

„1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnych ustaleniach faktycznych dotyczących strony podmiotowej czynu oskarżonego i niesłusznym przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. O., podczas jazdy odpiął jej pas bezpieczeństwa i widząc nadjeżdżający z naprzeciwka samochód ciężarowy, szarpnął za kierownicę, w wyniku czego samochód kierowany przez pokrzywdzoną zjechał na przeciwny pas ruchu, a następnie pobocze gruntowe, skąd wybił się w powietrze, obracając się opadł na pole, w wyniku czego kierująca wypadła z pojazdu i doznała obrażeń ciała, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie ma dowodów na to, by oskarżony odpiął pokrzywdzonej pas bezpieczeństwa, szarpnął za kierownicę, groził pokrzywdzonej oraz by z przeciwka jechał samochód ciężarowy, podczas gdy swobodna, prawidłowa, kompleksowa oraz obiektywna i wnikliwa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i weryfikacji opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków uwzględniającej wszystkie warianty utraty panowania nad kierownicą przez M. O. a nie wyłącznie w powołaniu się na jej wersję zdarzenia, winna skutkować uznaniem, że R. M. nie dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa;

1. obrazę przepisów prawa procesowego, polegającą na dokonaniu całkowicie dowolnej, bez wymaganej zasady obiektywizmu oceny materiału dowodowego i pominięciu okoliczności oraz dowodów przemawiających za odmienną wersją w zakresie przebiegu zdarzenia, dokonanie jej sprzecznie z zeznaniami świadków, którzy nie wskazywali na obecność kierowcy innego samochodu ciężarowego;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 148 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony R. M. dopuścił się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., mimo braku znamion ustawowych czynu,

(...)

3. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary 5 lat pozbawienia wolności jako kary bezwzględnej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”.

Podnosząc takie zarzuty, skarżący wniósł o:

„1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna, i to w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a jego zakresu nie kwestionuje obrońca oskarżonego. Następnie, wszystkie dowody ocenił zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz we wzorowo sporządzonym uzasadnieniu wyroku. Dzięki temu, Sąd Odwoławczy mógł prześledzić tok rozumowania sądu rozstrzygającego, i go ocenić.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji prawidłowo ocenił wszystkie dowody, a w szczególności zeznania pokrzywdzonej M. O.. Nie było żadnych racjonalnych powodów do ich kwestionowania. Trudno uznać, że M. O., będąc poważnie ranna i martwiąca się przede wszystkim o życie swojego dziecka, celowo obciążyla oskarżonego mówiąc do udzielających jej pomocy P. K. i A. C., że oskarżony celowo szarpnął za kierownicę. Przy czym jednocześnie pokrzywdzona nie ukrywała faktu, że wcześniej się kłócili, a także że jest negatywnie nastawiona do R. M.. Zeznań tych świadków nie sposób kwestionować, a one więc uwiarygodniają oświadczenia M. O.. Na wiarygodność zeznań pokrzywdzonej wskazują także zeznania S. P., w szczególności przekazującego słowa innego kierowcy „dobrze, że przyhamował, bo by zginęli”. To potwierdza informację M. O. o tym, że na skutek szarpnięcia oskarżonego za kierownicę, przejechali tuż przed autem jadącym z przeciwka. Ocena zeznań M. O., S. P., P. K. i A. C. oraz C. K., dokonana przez Sąd Okręgowy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest prawidłowa i nie wykracza poza granice zakreślone art. 7 k.p.k.

Sąd Odwoławczy w całości ją akceptuje i do niej się odwołuje (vide strony 10 – 15 uzasadnienia, k. 507 odw. – k. 510 akt).

Nie budzą również wątpliwości zeznania A. Z.. Wynika z nich, że nie był on kierowcą tej ciężarówki, przed którą zjechał na pobocze samochód kierowany przez M. O.. Twierdzenie obrońcy, iż nie było innej ciężarówki niż tej, którą kierował A. Z. jest całkowicie dowolne, i nie ma swojego oparcia w ww. dowodach.

Tak więc, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy. Słusznie też uznał wyjaśnienia oskarżonego (zresztą szczątkowe), za niewiarygodne. Dlatego ustalenia sądu rozstrzygającego zasługują na uwzględnienie aczkolwiek z jednym wyjątkiem – zdaniem Sądu Apelacyjnego, **nielogicznym i niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego**, było stwierdzenie, iż „w czasie popełnienia czynu zabronionego, oskarżony nie obejmował swą świadomością (...) siedzącego na tylnym fotelu samochodu syna B.”. Brak odpowiednio sporządzonej apelacji prokuratora zwalnia Sąd Apelacyjny z dalszych rozważań na ten temat.

Sąd Odwoławczy w całości akceptuje również rozważania sądu I instancji na temat zamiaru i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (por. strony 17-19 uzasadnienia, k. 511 -512 akt). Przytoczone we wskazanym fragmencie uzasadnienia rozważania są pełne i trudno jest je dodatkowo uzupełnić. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nawet gdyby założyć, że auto kierowane przez M. O. nie przejechało tuż przed jadącą z przeciwka ciężarówką, to udowodnione odpięcie pasów pokrzywdzonej przez oskarżonego i jego gwałtowne szarpnięcie za kierownicę, przy prędkości, z którą jechała (około 90 km/h) dawało podstawy do oceny, że R. M. nie tylko chciał spowodować obrażenia ciała M. O., ale także godził się na jej śmierć.

Natomiast dla kompleksowej, prawidłowej oceny zachowania oskarżonego zabrakło w opisie przypisanego mu czynu uwzględnienia, że swoim działaniem co najmniej naraził syna B. na poważne obrażenia ciała. Brak apelacji prokuratora nie pozwolił Sądowi Odwoławczemu na ewentualne uzupełnienie tego opisu.

Oczywiście bezzasadne było także kwestionowanie przez obrońcę kary wymierzonej R. M.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, kara ta nie tylko nie jest rażąco surowa, ale wręcz jest **rażąco łagodna**. Nie było bowiem żadnych, szczególnych okoliczności do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. To, że R. M. sam się naraził na poważne obrażenia ciała nie powinno przesłaniać oceny, iż przede wszystkim, ze złości, chciał „ukarać” swoją byłą partnerkę, a do tego narażał również swoje małe dziecko. Również to, że skutki zachowania nie okazały się tragiczne w żaden sposób nie usprawiedliwiało jego zachowania.

Uwzględniając powyższe rozważania, apelację obrońcy oskarżonego uznano za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenia o wydatkach za postępowanie odwoławcze i opłacie za drugą instancję znajdują swoje uzasadnienie w art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).